

Almási-Gyula Béla: Vásárhelyi határ

HORGAS BÉLA

EZERMÉTERES ÚT

Voltaképpen minden alkotás kalandozás az emlékezetben és a képzeletben s csak a rendszerező elme különbözteti meg a verseket, regényeket és önéletrajzi emlékezéseket. Az *Ezerméteres út* egy ilyen. *Kalandozások* címet viselő hosszabb frás első fejezete. Hogy harmincéves korom előtt visszatekintő könyv írására vállalkozom, amelynek szándékom szerint a költészet és a filozófia, az esemény és a meditáció szálaiból kellene szövődnie — annak egyszerű oka van. Két verseskötet megírása után, a harmadik írása közben sürgősen támadt rám múltam, hogy még egyszer szétszedjem és összerakjam, végigkalandozzam, újraéjjem. S mindezt abban a reményben teszem: hátha jobban eligazodom magamban és a világban, hátha jobban megértem, hova jutottam — hova juthatok.

H. B.

*

Ezer méter hosszú az az út, ezer méter és ezerkétszáz lépés; bal oldalán — ha a faluból jövünk: jobb oldalán — ritkás tölgyerdő, szép, egészséges fák nyilgegyes sorban; az uraság ültette, pontosabban: ültettette egyik szeretőjének — mesélte anyám, aki minden fontosabb intimitást tudott az uraságról: nagyapám parádéskoscsis volt, és ha jó kedve kerekedett, István gróf történeteivel szórakoztatta őket. Az erdőben jószagú fű nőtt, és meleg, esős hajnalokon zsákszámra lehetett gombát találni a fiatal tölgyfák alatt. Az erdőnek neve is volt, úgy hívták, hogy „Tölös”, és hátával a „Bordás”-nak támaszkodott; a Bordás a legnagyobb erdő, amit életemben láttam, a Bordás gyerekkorom erdeje: sötétkék, lilába hajló sáv a láthatáron, amelyből sisteregve elővágtat a mozdony, zsíros esőfelhők gyülekeznek fölötte, néha kigyullad, és ég, lobog egész éjjel; a sercegő fenyőfák gyantás